

ΛΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ!

Ήταν μια **ΖΕΣΤΗ** μέρα στο τέλος του καλοκαιριού και μόλις είχα επιστρέψει από ένα ταξίδι στις Ηνωμένες Πολιτείες για την παρουσίαση του τελευταίου μου **ΠΟΝΤΙΚ-ΣΕΛΕΡ**.

Ήμουν τόσο κουρασμένος, που δυσκολευόμουν να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά. Άφησα τη βαλίτσα και ξεφύσησα:

– Ουφ, είμαι **ΛΙΩΜΑ ΑΠΟ**

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ!

Για όλα έφταιγε το jet-lag...

Δεν ξέρετε τι είναι το **JET-LAG**;

Θα σας εξηγήσω εγώ!

Είναι κάτι που συμβαίνει

σε όποιον ταξιδεύει πολύ

με το αεροπλάνο και

περνάει από μια **ΖΩΝΗ**

ΩΡΑΣ σε μια άλλη...

Κάτι που σε ζαβλακώ-

νει και σε ζαλίζει, σαν

να σε έχουν βάλει στο

μύξερ!

Έτσι ακριβώς: τη μέρα

JET-LAG

Η Γη χωρίζεται σε 24 «φέ-τες», οι οποίες ονομάζονται ζώνες ώρας.

Κάθε φέτα αντιστοιχεί σε μία ώρα. Όταν διασχίζουμε τις ηπείρους, διορθώνουμε το ρολόι μας προσθέτοντας μία ώρα για κάθε φέτα προς Ανατολάς και αφαιρώντας μία ώρα για κάθε φέτα προς Δυσμάς. Οπότε, όταν στο Λονδίνο είναι 20:00, στη Νέα Υόρκη είναι 15:00.

σε πιάνει τρομερή νύστα, νιώθεις το κεφάλι σου βαρύ, τα μάτια σου κλείνουν, το στομάχι σου ανακατεύεται, τα γόνατα σου λυγίζουν... ενώ τη νύχτα δεν υπάρχει περίπτωση να κοιμηθείς.

Τέλος πάντων, αισθανόμουν έτσι ακριβώς!

Ένιωθα **ΛΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ!**

Αυτός είναι ένας από τους πολλούς λόγους για τους οποίους δεν μου αρέσει να ταξιδεύω και τα δύο μέρη που προτιμώ περισσότερο στον κόσμο είναι η **ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ** του σπιτιού μου και το **ΓΡΑΦΕΙΟ** της εφημερίδας μου!

Ω, με την ευκαιρία, συγχωρέστε με, δεν σας συστήθηκα ακόμα! Ονομάζομαι Στίλτον, *Ὁζερόνγιο Λτίζτον*, και διευθύνω την *Ηχώ των Τρωκτικών*, την πιο διάσημη εφημερίδα της Ποντικονήσου.

Λοιπόν, τι σας έλεγα;

Α, μάλιστα, σας έλεγα ότι...

Ήμουν **ΛΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ!**

Γι' αυτό εκείνη την περίφημη μέρα στο τέλος τού

καλοκαιριού, μόλις μπήκα στο σπίτι, αποφάσισα να βάλω σε πράξη την **ΚΟΥΡΔΑ** μου κατά του jet-lag: ζεστό μπάνιο, πιτζάμα, παντόφλες, τριπλό χαμομήλι και... αμέσως για ύπνο!

Πάνω όμως που είχα αρχίσει να χαλαρώνω, **ΧΤΥΩΗΣΕ** το τηλέφωνο.

Βγήκα από την μπανιέρα γκρινιάζοντας **1**, έψαξα για το μπουρνούζι μου και είδα ότι δεν ήταν στη θέση του. Άρπαξα μια πετσέτα (πολύ μικρή)

2 και πήγα προς το σαλόνι **ΣΤΑΖΟΝΤΑΣ**

παντού σαπουνάδες... Το τηλέφωνο εξακολουθούσε να χτυπάει **ΤΡΙΒΕΛΙΖΟΝΤΑΣ** το κεφάλι μου. Τάχυνα το βήμα μου, αλλά τα πόδια μου ήταν βρεγμένα και γλίστρησα πέφτοντας προς τα πίσω ③. Σηκώθηκα με τον πεινό μου πονεμένο, αλλά *γλίστρησα* → προς τα μπρος... Κούνησα τα χέρια για να διατηρήσω την ισορροπία μου, αλλά έπεσα με τα μούτρα ④, φτάνοντας έτσι μέχρι το τηλέφωνο ⑤.

Έπιασα το ακουστικό στον αέρα και ψιθύρισα:

— Ε-εμπρός;

ΕΝΑΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ;

Μια **ΜΕΛΕΔΙΚΗ** φωνή μου απάντησε:

– Γεια σου, Τζι, εσύ είσαι; Μήπως ενοχλώ;

Ήταν η Πάτι, *το ρωκερικό των σνείρων μου...*

Ήθελα να της πω κάτι ωραίο, ρομαντικό, αλησμόνητο...

Αντίθετα, **ΚΟΚΚΙΝΙΣΑ** από την αμηχανία (πάλι καλά που δεν έχω βιντεοτηλέφωνο...), η γλώσσα μου κόλλησε στον ουρανίσκο μου και κατάφερα να ψελλίσω φράσεις **ΧΩΡΙΣ** **ΝΌημα**:

– Και ναι και όχι, εε... δηλαδή... ήθελα να πω... ναι,

είμαι ο Τζερόνιμο... κι εσύ όχι,
δηλαδή εσύ δεν... δεν με ενοχλείς
σχεδόν ποτέ, το αντίθετο...

– Είσαι σίγουρος ότι νιώθεις καλά;
με ρώτησε **ανήσυχη**.

Άγγιξα το καρπούμπαλο που είχα
στο κεφάλι, μετά έριξα μια ματιά στη χτυπημένη
ουρά μου και απάντησα με παράπονο:

– Χμ, για να πω την αλήθεια, όχι... δεν αισθάνομαι καθόλου καλά. Υποφέρω από **JET-LAG**, **χτύπησα** την ουρά μου και έχω φρικτό **ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟ!**

Εκείνη σώπασε για μια στιγμή και συνέχισε ευγενικά:

– Ω, τι κρίμα, κι εγώ ήθελα να σε καλέσω για...

– Εντάξει, έρχομαι! είπα αμέσως. Αισθάνομαι ήδη **καλύτερα**, μου πέρασαν όλα. Μην ανησυχείς!

– Τότε θα περάσω να σε πάρω σε δέκα λεπτά!
φώναξε η Πάτι και έκλεισε το τηλέφωνο.

Προφανώς όμως δεν μου είχαν περάσει όλα...

Ήμουν ακόμα εντελώς **ΛΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ**

Αποφάσισα όμως να μη δώσω σημασία. Ήμουν πολύ **ευτυχισμένος**. Η Πάτι με καλούσε να βγούμε μαζί! Η καρδιά μου **ΧΤΥΠΟΥΣΕ** με χίλια και βάλθηκα να χοροπηδάω στο δωμάτιο φωνάζοντας:

Έπειτα, ξαφνικά, θυμήθηκα ότι δεν την είχα ρωτήσει **ΠΟΥ** ήθελε να με καλέσει...

Ήθελε να με καλέσει
να κάνουμε έναν ρομαντικό
περίπατο στο ηλιοβασίλεμα;

Να παρακολουθήσουμε
την προβολή ενός
δικού της ντοκιμαντέρ
για τη φύση;

Ή για δείπνο κάτω
από το φως των κεριών;

Συνεπώς... είχα πρόβλημα.
Πώς να ντυθώ;

A Κομψά, εκλεπτυσμένα,
χοητευτικά;

B Ανέμελα, σαν ηθοποιός
με ακαταμάχητο
βλέμμα;

Γ Κανονικά, όπως κάθε
μέρα... που έτσι
δεν λαθεύεις ποτέ;

Μέσα στην αμηχανία μου άρχισα να δοκιμάζω ρούχα στα γρήγορα κάνοντας διάφορους
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ...

Τίποτα όμως δεν μου άρεσε!

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς χτύπησε το κουδούνι:

— **ΝΤΛΙΝ, ΝΤΛΟΝ!**

Πολύ συγκινημένος, έτρεξα να ανοίξω χωρίς να σκεφτώ πώς ήμουν ντυμένος...

ΝΤΛΙΝ... ΝΤΛΟΝ!

Άνοιξα την πόρτα φορώντας ένα
γοητευτικό **ΧΑΜΟΓΕΙΑΣ**,
αλλά σχεδόν αμέσως πέρα-
σα από τη γοητευτική έκφρα-
ση στην **έκπληξη**... μετά σε
μια έκφραση **ΜΑΡΑΜΕΝΗ** και
τέλος σ' εκείνη του **ΜΠΟΥ-
ΜΠΟΥΝΑ!**

Θέλετε να μάθετε γιατί;

ΝΤΑΙΝ...

ΝΤΛΟΝ!

Θα σας εξηγήσω αμέσως: μόλις άνοιξα την πόρτα, είδα ότι η Πάτι δεν ήταν μόνη της: μαζί της ήταν η αδερφή μου, η Τέα, και η ανιψιά της, η Τσουρεκίτα.

ΤΖΕΡ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ

**ΑΝΤΙΟ, ΡΟΜΑΝΤΙΚΕ ΠΕΡΙΠΑΤΕ ΚΑΙ
ΔΕΙΠΝΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ!**

Η Τσουρεκίτα με κοίταξε καλά καλά και φώναξε:

– Θείε Τζι, πηγαίνεις σε πάρτι **ΜΕΤΑΜΟΡΦΙ-**
ΣΜΕΝΩΝ;

Μόνο τότε θυμήθηκα ότι ήμουν ντυμένος σαν **ΠΑΛΑΙΤΕΣ** και κοκκίνισα από αμηχανία!

Προσπάθησα να αστείευτώ:

– Χα, χα, έκανα πλάκα... Ήθελα να δω αν θα το προσέχατε. Πάω να αλλάξω.

Η Τέα όμως με έπιασε και με **ΤΡΑΒΗΣΕ** έξω από το σπίτι.

– Όοχι, Τζερ, δεν έχουμε χρόνο! Τις καλύτερες αγορές τις κάνει όποιος φτάνει πρώτος...

ΝΤΑΙΝ...

ΝΤΑΛΟΝ!

– Έχει δίκιο, Τζι! Τα καλύτερα κομμάτια **ΕΞΑ-ΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ** γρήγορα... πρόσθεσε η Πάτι.

Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ, αλλά με έσπρωξαν στο **ΚΑΜΠΡΙΟ** της Τέα φωνάζοντας:

– Γρήγορα, δεν έχουμε καιρό, πρέπει να φύγουμε!
– Μπορώ να μάθω πού πάμε; ρώτησα.

– ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΨΩΝΙΑ!!!

φώναξαν και οι τρεις μαζί.

Αμέσως η διάθεσή μου **ΕΠΕΣΕ** κατακόρυφα: θα περνούσα ένα απόγευμα ψωνίζοντας με τρεις ασυγκράτητες ποντικίνες!

ΓΙΑΤΙ, ΓΙΑΤΙ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ;

Ενώ σκεφτόμουν όλα αυτά, το αυτοκίνητο τής Τέα φρενάρισε και η Τσουρεκίτα φώναξε μέσα στο αυτί μου:

– Θείε Τζι, φτάσαμε!!!

Είχαμε φτάσει στο *υηαίθριο ηαζάρι* της Ποντικούπολης. Είναι ένα παζάρι στο οποίο πουλάνε πράγματα **ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΑ, ΠΑΛΙΑ, ΡΟΥΧΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΜΕΝΑ**, αλλά όχι για πέταμα (αν και μπορεί να βρεις και καμιά τρύπα από σκόρο).

